

27.10.2014 - Den jedenáctý: Bez oběda bude líp! Gruzínský koňak má opravdu své grády. A Sofijské pravidlo je minulostí.

Z výsledkově nevydařeného dne jsme se vyspali náležitě dlouze. Žádné fitko ani bazén se nekonaly, oči jsme otevřeli až před desátou. Neskutečné, jak dobře se tady spí, i když venku je neustálý kravál. Už jsme si asi zvykli.

Tak tedy rychlá snídaně, příprava a vyhlášení volný program. „Jdeme na fontánu!“, má jasno Anička. Nic jiného jsem snad ani nemohl čekat.

Chci, aby se holky po včerejšku nějak dostaly do pohody. Eli pořád vyšiluje, že zase prohraje, že to bude ostuda, atd....

Vycházíme tedy do města, přibližně do míst včerejší procházky. Míjíme onu fontánu na náměstí, nabízím holkám zmrzlinu, ale nechtějí. Vidím, že na nich pořád tak nějak leží včerejší deka.

Jelikož je už poměrně dost hodin a prakticky za chvíli bychom se měli vracet na oběd, podávám spiklenecký návrh. Vynecháme dneska oběd v hotelu (stejně se jídla už hodně opakují) a ochutnáme něco ve městě z gruzínské kuchyně. Anička ihned souhlasí, Eliška si to nějak šrotuje v hlavě (jestli nám nebude špatně, jestli to nebude drahé, jestli se stihneme vrátit tak, aby to vyšlo ještě na krátký spánek před partií atd.).

Při krátké procházce navštívíme místní vinotéku a beru sebou dva červené pozdravy z gruzínských vinic. Poté usedáme na malé uliční zahrádce jedné z místních restaurací. Pohled do jídelního a nápojového lístku je poměrně povzbuzující. 0,5 litru coly za 2, pivo za 2, nějaká místní ryba za 7. Tak jo. Objednáváme nejdříve pití a pak se rozhodneme zkusit rybu.

Pivo i rybka chutnají dobře, do jídla se ihned jako první pouští Anička. Na decentní poznámku Elišky něco v tom smyslu, že by se mohla o jídlo rozdělit, Anička bezelstně flekuje: „To je dobrý, já to sním!“ 😊 Nálada se postupně dobře uvolňuje a poté, co ze stolu

zmizla první ryba, objednávám druhou, jinou, ať vyzkoušíme nabídku moře. I druhá ryba velmi chutná a je rychle pryč.

Časově zatím všechno sedí, a tak zaplatíme a vrátíme se zpět. Samozřejmě přes náměstí, k fontáně.

Ještě stihneme chvíli pozorovat jeden z dalších kousků místních řidičů, přičemž se docela dobře bavíme:

Všimněte si prosím toho chlapíka v černém oblečení před červeným autem: To není jeho. On je místní taxikář a právě loví potencionálního klienta. Jeho černý vůz (za tím červeným) stojí v klidu najetý v křižovatce. Nikomu to nevadí a ostatní řidiči, kteří potřebují křižovatkou projet, ho musí smyčkou objet. Vše řeší klaksón.

Anička má sebou náhradní triko, je pevně rozhodnuta znovu zkusit labyrint fontány a nesmírně se těší. Ihned nadšeně vběhla pod tryskající proudy vody.

Na hotel se vracíme v dobré náladě, holky si jdou lehnout a já chvilku psát. Po včerejším kvapíku chci dnes vyjít nejpozději ve 14:35, je zpět hezké počasí, chci ještě stihnout naši společnou fotku a do Sheratonu přijít včas, abych mohl před partiemi vyfotit obě holky.

8. kolo G14: Vavřínková Eliška, 1495, CZE 1 – 0 Vuller Victoria, 1271, ISR